



Владимиръ Поляновъ.

Героични приказки.

П е т а.

Врали Марко пжтува три дни, измина бѣло-морското поле съ малкитѣ села, дето живѣха вече въ миръ турци и българи. Когато предъ очитѣ му се изправиха гърбоветѣ на македонскитѣ планини, отъ радост ли, или го замая родния въздухъ, той се почувствува уморенъ и съненъ. Върза Шарко до старъ джбъ, а самъ легна подъ сѣнката му. Мина не мина много време, присъни се на царевича страшно нѣщо: припада ужъ мъгла, гледа не е мъгла, а войска стохиядна пристѣпва къмъ него, всѣки съ сабя и боздуганъ, всѣки съ голѣми страшни очи, а дето сж нозетѣ имъ привързани, сякашъ канари. Канаритѣ идатъ, идатъ, царевича не може да диша, задушаватъ го, канаритѣ газятъ вече презъ него, мине първа, втора, зареди се стохиядната войска. Марко надига глава, иска да се отърве и пакъ лега подъ тежкитѣ каменни стѣпки, но колко пѣти дигне глава, вижда майка си. Тя седи високо и му маха ржка. Вика го и лицето ѝ бледнѣе, сякашъ я души нѣкой